

Hvorfor taler Hr. Pontoppidan nu kun om de ældre *Damer*, monstro de ældre ugifte Herrer er bedre? ganske vist, deres Trang til kønslig Tilfredsstillelse behøver jo „desværre“ ikke at give sig Udslag i Religiositet og Trang til at beskæftige sig med *Andres* sædelige Renhed, men berøv disse Herrer Muligheden for naturlig Tilfredsstillelse, og de vil sikkert, aldeles sikkert søge Aftedere som Kvinden nu gør det; Hr. Pontoppidan ser med saa kritisk et Blik paa „disse Damer“, søger at nedsætte dem i de unge Menneskers Øjne, mon der ikke ved samme Lejlighed kunde have været Grund til at kaste et kritisk Blik paa visse ældre ugifte Herrer, der gør sig bemærkede ved deres eminente Nysgerrighed og Snakkesalighed, og gør sig topmaalt til Nar ved deres haneagtige „gøren Kur“ og Kurren lige overfor enhver ung og godt udseende Dame, — mon Aarsagen til alt dette er en anden end den, Hr. P. tiltror de af ham omtalte Kvinder?

Lediggang er Roden til alt ondt, den Kvinde, der ingen alvorlig Livsgerning har, vil lettere forfalde til med sygelig Iver at kaste sig ind i en eller anden Velgørenheds eller Missions Tjeneste, der kan bibringe hende Følelsen af, at hun ogsaa er til Nytte, at hun ogsaa har en Gerning i Livet, paa hvilken hun kan ofre al den overflødige Tid, al den Virkekraft, som Samfundet lod ligge ubrugt. At denne Trang til Virksomhed trænger sig stærkest frem i den modne Alder er naturligt nok, den unge Alder har sine Adspredelser, sine Ønsker, Haab og Triumfer, der til Dels erstatter Savnet af Arbejde, derfor er det ogsaa, at de „ældre Damer“ maa holde for, saa snart de Stakler indser, at alvorligt Arbejde, der udfylder Tid og Interesser, er den bedste Lægedom mod fejlslagne Forhaabninger, henvisnet Ungdom eller hvad der nu kan stemme Sindet bittert eller vemodigt: men „passende Beskæftigelse“ falder ikke i enhver Lod, saa det er i høj Grad uretfærdigt at drage til Felts mod dem, der har maattet tage til Takke med Surrogater, men Uretten vil aldrig blive mindre, saa længe Kvinden tier, baade ude i Livet og inde bag Sindssygeanstaltens Mure vil hun stadig være Genstand for Misforstaaelse og Uret, saa længe indtil vi selv ved energisk Kamp faar aabnet Mændenes Øje og Tanke for, at deres „vi alene vide“ ikke holder Stik og ikke kan komme i Betragtning overfor os Kvinder. Sibylla.

En lille Bemærkning

til Frida Schmidts Artikel om

„Politisk og kommunal Valgret“.

Det er Ordene: „det er en storartet Fejltagelse, naar den ældste Kvindeforening i Danmark tror, at den kommer *nogen Vegne*“), saa længe den ikke har politisk Valgret og Valgbarhed paa sit Program“ i ovennævnte Artikel, som frister mig til at fremkomme med en lille Bemærkning.

Det staar for mig, som om der er et stort Forarbejde at gøre, nemlig: at bringe Kvinderne til at ønske sig de politiske Rettigheder, et Forarbejde, som er meget langt fra endnu at være fuldført.

Der vil sikkert ikke være én Kvinde,

som ønsker sig disse Rettigheder, uden at det først har staaet hende klart, at det er hendes Pligt som Menneske at være „noget“, at have en *Livsgerning* — det være saa ved Husgerning, Haandværk, Handel, Kunst o. s. v. — en Pligt, som hun sætter sin *Vilje* ind paa at opfylde.

Hvor mange Kvinder er der ikke, som slet ikke har Øje herfor, som, naar de har en Gerning at gøre, hvad vel de fleste har, blot betragter den som noget foreløbigt, thi „man kan jo aldrig vide“*)

Paa at ændre dette synes jeg, at det største Arbejde for Tiden maa lægges, for at vi kan naa dertil, at der aldrig vil blive svaret, som Astrid Stampe fortæller om i sit Skrift om Kvindesagen, at en lille Pige svarede: „Jeg skal ikke været noget; jeg er jo en Pige“.

Dette Arbejde maa nødvendigvis gaa forud for Arbejdet paa, at Kvinderne faar politiske Rettigheder, og derfor synes jeg, at man ikke har Lov til at sige, at *der ingen Vegne kommer*, hvis man ikke har politisk Valgret og Valgbarhed paa sit Program, hvad jeg personlig i øvrigt har, om end i anden Række. Anna Lohse, Odense.

Enhver bør købe

Kvindelig Fremskridtsforenings Smaaskrifter Nr. 1 „*Kvindesagens Betydning for Mænd*“.

I mange Provinsblade og i flere Hovedstadsblade har Bogen været anmeldt i længere Artikler. De fleste Anmeldelser erklærer Bogen for et dygtigt Indlæg i Kvindesagen og indrømmer, at det er paa Tide, at Samfundsuretfærdigheden ophæves, og Kvinden indtager Ligestilling med Manden for Loven og i det sociale Liv. Bogen koster kun 25 Øre og faaes i alle Boglader.

De Foreninger, der ønsker at forhandle den, kan faa betydelig Rabat, naar de henvender sig til Johanne Meyer, Naboløs 4.

Betegnende!

„Moster Frida!“ siger Aksel, 8 Aar gammel, „hvis er egentlig dette Hus?“

„Det er mit, min Dreng!“

„Nej, det maa da enten være Bedstemoders eller Onkel Ludvigs eller Onkel Lorentz's; dit kan det da ikke være!“

„Hvorfor ikke, lille Aksel?“

„Du er jo kun en Pige!“

Passeret i Odense Sommeren 1892.

De kvindelige Herreskræddere

afholdt i Tirsdags et offentligt Møde med Dagsorden den *mandlige og kvindelige Arbejdsløn i Lagerforretninger*.

Hr. Journalist Meyer indledede Diskussionen med et Foredrag om Organisationens Betydning i Almindelighed og viste den som det eneste Middel til at forhøje Arbejdslønnen; viste, hvorledes den lange Arbejdstid med fremmed Arbejde i Hjemmet gjorde dette uhyggelige og umuliggjorde de kvinde-

lige Syere Adgang til Oplysning og Udvikling.

Formanden, Fru Elna Larsen, talte indtrængende for Nødvendigheden for Kvinderne at staa i Fagforeningen. Under Diskussionen, hvori flere deltog, blev det oplyst, hvor elendig lav en Løn Kvinderne arbejde for i Lagerforretninger; blandt andet syedes Benklæder for 25 Øre, hvorhos Arbejderskerne endda selv lagde Garn, Slid paa Maskinen og Arbejdsrum til. Disse samme Benklæder var senere sat ned til 23 Øre Parret. — Man tænke sig nu, hvor mange Par Benklæder, der maatte sys i Døgnet, for at en Syerske kunde leve. Ligeledes oplystes det, at der i intet andet Land fandtes saa meget Hjemmearbejde som i Danmark. I de fleste andre Lande fandtes dog store Værksteder, som bragte Arbejderne den Fordel, at Arbejdstiden blev kortere, og at de sad i større og bedre Rum, men frem for alt at Hjemmet derved bedre kunde bevare sin Hygge. Efter Mødet indmeldtes en Del Medlemmer i Foreningen.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Sziczepañjski.

Som en rasende styrtede hun ind i Slottet. Røgen truede med at kvæle hende; Korridoren var mørk, men hun kendte Vejen, Trapperne. Hun ilte af Sted, hun fandt Døren, hun rev den lille ud af Sengen og svøbte ham varmt og omhyggeligt ind i hans Tæpper. Da først vaagnede Barnet. Det begyndte at græde, da det saa pludselig blev forstyrret i sin Søvn.

„Vær stille, min lille Skat, Marysia er hos dig!“ sagde hun; Herskerindens Ord, før hun kørte til Szankowo, klang i hendes Øren. „Vær stille, min lille Skat, Marysia er jo hos dig!“ gentog hun, da hun med Barnet paa Armen ilte over Korridoren. „Vær stille, min lille Skat, Marysia er jo hos dig!“ sagde hun paa den store Trappe, der før havde været saa mørk, men som nu var klart belyst af Ilden og opfyldt af brændende Spaaner, der var styrtet ned fra Taget. I sit Hjerte var hun ikke bange, hun bøjede Hovedet over ham for at ikke en Gnist skulde træffe ham, og lille Jan-Jozif jublede, da han saa ind i det uhyre Flammehav.

„Hun kommer ikke igen“, sagde Folkene, der stod udenfor Slottet, „hun kommer ikke igen, og Herren finder ingen Søn mere, naar han vender tilbage — Taget vil strax styrte sammen.“

Hun stod paa Trappen foran Slottet, og

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.

*) Udhævet af mig.

*) Citat efter en Artikel i et Kvindeblad.